

לימוד אלול התשפ"ב

**המודעות שעשיתי מעשה לא טוב המנוגד לערכים
המנחים אותי בחיים, ואני מצטער עליו. זהו הצער
הגדול**

**בידיעה שהתוצאות של השגיאות שלי גרמו נזק לעצמי
ואולי גם לקרובים לי. כאן אני נדרש לזהות באומץ
את**

**נקודות החולשה שלי ולגעת בנקודות הכואבות: מה
לא עובד אצלי? מדוע אני זקוק לשינוי? השינוי חייב
להיות**

מלווה בכוונת הלב. החרטה היא הפתח לשינוי.

שמשו חנן בן ארי

כבר שנים שאני לא
דומעת

כבר שנים שבלי סיבה
אני מוצאת עצמי
מתגעגעת

מחכשת לי תשובה

תראה אותי, תתן לי יד
אני אחת שמוכנה
להשתנות

תבוא, תאיר לי את ימי
באור יפה גנוז כמעט
מיליון דורות

ואז אני אהיה כמו
שמש לעולם

אהיה כמו ציפור נודדת
במרחב

אתה, אתה תהיה לי
מלך לעולם

מודה אני לך על דרך
שנשבעת לי

חברים יקרים, לפעמים אני רואה אנשים בחודש אלול שחושבים שהצנין צכסיו הוא להיות עצוב
ושבור לב, לעשות 'קרעצצון' (להתאנח) מכל החטאים שלי. יכול להיות שזה יפה, אבל משהו
בתוכי

אומר לי שצוהי לא הדרך. אלא שהדרך האמיתית היא: "ילל ליבי בימועתך" - שאני ממש יודע
שהקב"ה יצטרך לי לתקן את הכל, שיצטרך לי להיות בן אדם חדש, להיות בן אדם יותר טוב.
צוד דבר מאוד חשוב: תארו לעצמכם שהעלית מישהו, ואני בא אליו ואומר לו: "למדתי אתמול
בלינה

שאסור להעליב בן אדם, אנא, תפלא לי". איך זה נשמע? אזי במקרה הטוב אתם נשמע נחמד,
אבל

זה לא נולד ללב. השאלה איננה אם אתם חושבים שחטאתם אלא האם אכפת לך וכואב לך מזה
שהעלית

אותני? אתם יודעים מה זה יהודי ששומר שבת אם חס וחלילה אני שוכח ומדליק אור בשבת
הצנין

הוא לא אם עשיתי משהו אסור, אלא שזה כואב! פיסית, זה כואב לי. אם יכולתי לשכוח לרגע
משבת קודש

זה ממש כואב לי.
אתם מבינים חברים, השאלה היא כמה אכפת וכואב לך. השופר של אלול לא בא להמליך את

אלא בא להלביד להקב"ה כמה זה כואב לי. כואב לי כל כך הרבה שלא עשיתי הכל מצומק ליבי.
כואב לי

ממש הרבה על כל ילל צהי' שעשיתי במשך השנה
אז אתם שומעים חברים, חודש אלול הוא זמן שבו אנחנו בודקים את ליבנו כמה כואב לנו
כשעושים

משהו לא טוב, וכמה שמחה יש לנו כשכך עושים משהו מכל הלב. חודש אלול הוא חודש מאוד
צמוק

שבו אתם מתכוונו להיות בן אדם חדש.

(הרב קרליבך)